

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VREDENS BØRN

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 639.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079181641488/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

kunde kun forklares derved, at Paabudet om at sy med Staaitraad over alle Dørene ikke var sket Fyldest. Denne Lovovertrædelse, hvem der nu end bar Skylden for den, havde øjensynligt, her, hvor det drejede sig om Sekunder, kostet de to Mennesker Livet. Man voved dog kun at udtrykke sig hviskende om denne Sag, thi seive Hans Nielsen var nu kommen til Stede og havde blandet sig med den drøftende Skare foran Ulykkesstedet.

Ogsaa Jens Laanum var bøjet ind fra Landevejen og stod med Hundeskindsranslen paa Ryggen og saa afvekslende paa Flokken og paa Branden. Man gik hen og pirked til nogle af de reddede Gjenstande med Foden. Fattigmands Husgeraad er altid farveligt at se, selv naar det staar paa sin Plads i dets naturlige Omgivelser; men ti Fold usselit ta'r det sig ud, naar det ligger henstængt Huitter til Bulter i en Vejgrob, mens Solens altingblottende Lys skaanselsløst peger paa alle dets Brud og Revner.

Jens Laanum gik stille forbi nogle pjaltede Dynevaar, hvorfra den sparsomme Fyld pulsed en om Støvleme; saa kom nogle afskallede Skilderier: Christian den 8de og Gemalinde, med Ordner saa store som en Jødekage. Lidt derfra laa General Rye bag en Roset af Glassplinter. — Hvorfor omgiver Armoden sig saa ofte med Kontrajejer af udrangerede Fyrster og anden skriniagt Tapperhed? — Her laa et Par haltende Stole, der en Jernkrans til en Kakkellovn, saa et Grydelaag uden Gryde, en Ildklemme og en Spræilemand, en Bylt ormstukne Læster og endelig lige ud for Indgangen en lille røgsværtet Gibs-Christus, der havde tabt Hovedet.

„Og for saadan no sølle eleudigt Kram, der knap har 5 Kroners Værdi, gaar to Mennesker hen og brænder op!“ sukked Jens Laanum.

Nu saa man en Mand komme i vilddt Løb hen over Markerne imod Branden.

Det var Per.

Folk blev med eet saa tavse. Ingen vilde være den første til at fortælle ham, hvad der var sket; alle drejede de sig sidelæns bort, men havde dog kun Opmærksomheden fæstet paa ham.

„Er mine Søskenne kommen ud? Hvor er mine Forældre?“ lød Pers Spørgsmaal, voldsomt som to Skud. Mændene drejede sig endnu mere bort; Kvinderne stod og kryssed og smaaklyked.